Anyone who has a serious interest in understanding תפלה owes it to himself to purchase the און מידור רב עמרם גאון, the first compilation of חבילות that was authored in the 9th Century, C.E. It feels comforting when his חבילות matches ours. But when his חפילות differs, it is exciting because he is challenging us to investigate when and why in Jewish History the change occurred. The תפילות of יום ביפור ום ביפור מום ביפור מום ביפור מום ביפור מרם גאון and our practices; in the recitation of כל נדרי and our practices;

כל נדרי

Despite its popularity and renown, studying the כל גדרי of will give a student of will give a migraine headache. No one knows the origin of the תפלה. Its purpose is murky.

And it leaves students of הלכה baffled. בר שמרם begins his discussion of כל נדרי by saying: ויש שעושין בך and he closes his discussion by reporting: אבל שגרו במתיבתא אבל שגרו במתיבתא. This is the language of his version:

כל נדרי ואסרי, וחרמי, ושבועי, וקיומי דנדרנא ודאסרנא על נפשנא בשבועה, מיום הכפורים שעבר עד יום הזה הבא עלינו. בכלם חזרנא ובאנו לפני אבינו שבשמים, אם נדר נדרנא אין כאן נדר. אם אסר אסרנו אין כאן איסור. אם

בל נדרי Dating the authorship of

Perhaps רבינו תם and רבינו תם provided us with some clues. When אושין כן told us that עמרם told us that עמרם maybe he was letting us know that the custom had just begun. And perhaps the reason that תבינו תם felt comfortable in changing the language was because it was a custom that was only then taking hold universally.

חרם חרמנו אין כאן חרם. אם שבועה נשבענו אין כאן שבועה. אם קיום קיימנו אין כאן קיום. במל הנדר מעיקרו, במל האיסור מעיקרו, במלה השבועה מעיקרו, במל הקיום מעיקרו. אין כאן לא נדר ולא איסור ולא חרם ולא שבועה ולא קיום. יש כאן מחילה וכפרה ככתוב בתוריתך ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל העם בשגגה. ואומר...שהחיינו.

The most noticeable difference between our version of כל נדרי and the version of מיום הכפורים שעבר עד יום הזה הבא עלינו Our version (pre-Artscroll) was מיום כפורים זה עד יום כפורים הבא עלינו למובה Our version (מיום כפורים זה עד יום כפורים הבא עלינו למובה was meant to vows that we might make in the future while the version of

annul past vows. The change in the language was instituted by בינו תם in the 12th century. It was changed as a result of halachic concerns. You can find the full discussion

in מסכת נדרים דף כג' עמ' א, תוס' ד"ה: ואת מסכת נדרים דף כג' עמ' א, תוס' ד"ה: ואת ליה בפרקא. For a scholarly review of the history of כל נדרי , you can read an article entitled: "כל נדרי" by Professor Naftali Wieder in his book: התנגשות נוסח התפלה במזרח ובמעריב.
Professor Wieder points out that since the time of רב עמרם, communities chose to follow

one of four options: 1) omit כל ברל ברלי 2) use the version that related to the vows of the past year 3) use the version that concerned future vows 4) use a version that sought to annul vows of the past year and the next year. The majority of communities followed היי . In our time, many of us have recited two of those versions. The Philip Birnbaum edition of the משרולים used the version that related only to future vows. The Artscroll edition includes a version that refers to both past and future vows. The notes provided by both the Artscroll and the Birnbaum editions provide a good place to start learning about this prayer.

פסוקי דזמרה ביום כיפור

After the prayer of הודו, רב עמרם placed the following chapters of תהילים: 17, 19, 25, 33, 32, 34, 51, 90, 65, 135, 85, 86, 103, 104, 121, 124, 130 and 136. The following chapters are not part of our version of פסוקי דומרה: 17, 25, 32, 51, 65, 85, 86, 103, 104, 121, 124 and 130. What → פסוקי דומרה did in adding to עמרם was not unique. We add to our version of שבת ויום on שבת ויום שוב. מוב was merely following the rule that פסוקי דומרה should prepare one for the prayer of that day. The question therefore is not why did but פסוקי דומרה add to בנמרם why do we not tailor our version of to prepare ourselves תפלת יום כיפור for.

WHICH VOWS?

ברי בררי presents issues because it is an attempt to disaffirm vows in a public arena. Birnbaum in his hinted to another purpose. This prayer acquired intense significance during the period of Spanish persecutions where some hundred thousand Jews were forced to forswear their faith and adopt a new religion. Many of these attended synagogue in secret at the risk of their lives and used the לבדי text as a form of renouncing vows imposed upon them by the Inquisition. Perhaps the purpose of is to remember those Jews who lived in such difficult times when they had to choose between life and conversion. Maybe אום ביפור המוכח שובה!

"ום ביפור המוכח שובה!" שובה!